

HOMILIE MGR. JOHAN BONNY, BISSCHOP VAN ANTWERPEN HOOGFEEST TENHEMELOPNEMING VAN MARIA

Onze-Lieve-Vrouwekathedraal Antwerpen
Eucharistieviering aan de vooravond, 14 augustus 2015, 17 u

1 Kron. 15, 3-4.15-16 ; 16, 1-2 / 1 Kor. 15, 54-57 / Lc. 11, 27-28

Broeders en zusters,

Welk speelgoed geven we aan een kleuter? Al heel vlug krijgen ze een puzzel om mee te spelen. De eerste puzzel bestaat uit amper vier of zes stukken van zacht materiaal en groot genoeg opdat een kleuter ze niet zou kunnen inslikken. Dan volgen puzzels van tien of twintig stukken, ietsje kleiner dan de vorige, waar een kleuter al langer moet naar kijken om ze bij elkaar te krijgen. Dan komen puzzels van vijftig of honderd stukken, veel kleiner dan de vorige en gemaakt uit karton. Zo gaat het verder. Naarmate een kind groeit krijgt het puzzels van steeds talrijker en steeds kleinere stukjes, waarmee het steeds meer werk heeft. Het is bovendien een steeds complexere tekening of foto die ze bij elkaar moeten krijgen. Onlangs bezocht ik een woonzorgcentrum in ons bisdom. Een hoogbejaarde dame was op een grote tafel een indrukwekkende puzzel aan het leggen, een puzzel van wel drieduizend kleine stukjes. Ze was blij, want ze kon weken na elkaar eraan voort werken. De moeilijke puzzel vulde haar lange dagen.

Vaak lijkt ons leven op een grote puzzel. We hebben een aantal stukjes in handen, stukjes die we goed kennen en goed kunnen plaatsen. Ze liggen elke dag opnieuw voor ons. We hebben voor deze stukjes gekozen en ons ervoor ingezet om ze te hebben. Bovendien hebben we de indruk dat deze stukjes helemaal bij ons passen. Ze vormen de omtrek van de tekening waarop we dagelijks aankijken. Hoe jonger we zijn, hoe beter al onze stukjes in elkaar lijken te passen. We zijn dan ook nog maar jong en onervaren. Hoe verder de jaren lopen, hoe moeilijker onze stukjes in elkaar lijken te passen. We stellen vast dat er stukjes uit onze puzzel gaan ontbreken en dat er gaten in de puzzel open blijven. Er komen gaandeweg geen stukjes bij, veeleer gaan er verloren. Bovendien zijn er stukjes die van kleur veranderen: eerst leken ze fel en aantrekkelijk, met de tijd lijken ze wazig en flets. Op andere momenten lijkt de tekening van onze puzzel niet meer duidelijk. Ik kan wel stukken van de puzzel bij elkaar leggen, maar waar blijft de grote tekening? Hoe hangt mijn puzzel samen met de grote puzzel van het leven en van de wereld? Waar is de verbinding van mijn kleine puzzel met de grote puzzel van de geschiedenis en van Gods verhaal met deze wereld?

Vandaag en morgen vieren we in de liturgie het hoogfeest van de Tenhemelopneming van Maria, patroonsfeest van onze kathedraal, van ons bisdom en van de stad Antwerpen. We vieren dat Maria, als eerste van alle gelovigen, deel heeft aan de heerlijkheid van haar Zoon, Jezus Christus. Als eerste van ons allen is zij daar thuisgekomen waarheen wij nog onderweg zijn. Nu al kan zij bewonderen en genieten wat voor ons nog verborgen of versluierd is. De puzzel van haar leven is afgewerkt. In het licht van de verrijzenis van Jezus en van Gods nieuwe wereld zijn alle stukjes van haar leven eindelijk op hun juiste plaats terecht gekomen. De raadsels van haar leven zijn opgelost. En niet alleen dat. Met de Tenhemelopneming van Maria is ook de puzzel van Gods heilswerk verder afgewerkt. Zolang Maria niet haar hemelse plaats had ingenomen, vertoonde de tekening van Gods heilswerk nog een lege plek. Nu pas, met Maria aan de zijde van haar verheerlijkte Zoon, laat ook de tekening van Gods heilswerk zijn volle omvang en schoonheid zien.

Losse stukjes en onopgeloste raadsels had Maria tijdens haar leven nochtans meer dan genoeg. Toen de engel haar vroeg om de moeder van Gods mensgeworden Woord te worden, zegde ze wel ja, maar zonder te weten hoe dat zou geschieden. Toen Jezus stilaan groter werd, wist ze niet welke zending Hem te wachten stond en hoe Hij die zou volbrengen. Ze trok met Hem mee, ze zag en hoorde veel, maar wist daarmee nog niet welk lot Hem te wachten stond. Ze ging mee tot onder het kruis, voelde de pijn van zijn dood in haar eigen lichaam, maar zonder te weten welke toekomst de Vader voor Hem nog had bereid. Ze bleef bij de leerlingen tot na Pinksteren en maakte het geboorte-uur van de kerkgemeenschap mee, maar zonder te weten welke beproevingen die beginnende kerkgemeenschap nog te wachten stonden. Op zoveel vragen heeft Maria nooit een duidelijk antwoord gekregen. Trouwens, hoe verder haar leven vorderde, hoe meer vragen zij moest openlaten. Toch bleef zij trouw en bleef ze meedoen met haar Zoon en met zijn leerlingen. Grote plekken in de puzzel van haar leven moest ze openlaten. Toch bleef ze vertrouwen dat elk stuk zin en betekenis had. Dat alle stukken van de puzzel van haar leven ooit eens op hun juiste plaats terecht zouden komen. Ze leverde haar bijdrage en liet de rest over aan de voorzienigheid van Gods genade.

Daarin staat Maria dicht bij ons en dicht bij alle gelovigen. Ook in de puzzel van ons leven blijven vele plaatsen leeg. Een christen weet niet bij voorbaat waar elk stuk van zijn leven toe dient, of hoe het laatste beeld van zijn leven eruit zal zien. Vele vragen moeten we onbeantwoord laten. Dat kan ons soms onzeker maken of vertwijfeld. Het kan ons tegenhouden om voluit te geloven en om ons voluit te engageren. Wie dat diep heeft ervaren was John Henry Newman (1801-1890), die zich van het anglicanisme tot het katholicisme bekeerde en op hoge leeftijd nog kardinaal werd. Heel zijn leven was hij een denker en een zoeker. Van hem is dit gekende gebed: *Tot een welbepaalde dienst hebt Gij mij, God, geschapen. Een taak mij toevertrouwd die Gij een ander niet kunt geven: mijn zending. Wellicht zal ik die zending hier op aarde nooit helemaal zien; maar na dit leven legt Gij alles uit. (...) Daarom, mijn God, vertrouw ik op U. Wat ik ook word, waar ik ook ben, wat mij ook mag overko-*

men, niets kan mij van U scheiden. En Gij, die Vader zijt en Vriend, weet goed waarheen Gij met mij wilt. Ik ben een schakel in uw ketting, Heer, al wat Gij doet heeft zin'.

Maria Tenhemelopneming is een feestdag. Het is een feestdag voor christenen die zoeken, die nadenken en die zich toch blijven inzetten. Al leven wij als mens en als christen met vele vragen, we weten dat ons levensverhaal ooit eens zijn laatste geheim zal prijsgeven. Niet omdat wij alle puzzelstukjes dan bij elkaar zullen hebben, maar omdat ons leven dan zijn plek zal vinden in de voltooide puzzel van Gods verhaal. Ieder van ons mag voortwerken aan zijn unieke taak, stukje per stukje, in het besef dat God na dit leven 'alles zal uitleggen', zoals Newman het zegde in zijn gebed. Waar Maria nu al is, daar zal ook de puzzel van ons leven zijn volle zin en schoonheid laten zien. Als dat geen feestelijke boodschap is!

Amen.

+ Johan Bonny
Bisschop van Antwerpen